

Arrest

nr. 197 221 van 22 december 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Algerijnse nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 19 mei 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 februari 2016 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van dezelfde overheid van dezelfde datum tot afgifte van twee bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN VRECKOM, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 juli 2012 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 9 december 2015 wordt de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde). Het beroep dat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werd ingesteld tegen deze beslissing, wordt op 23 mei 2016 verworpen bij arrest nr. 167 963.

1.3. De verzoekende partijen dienen op 4 januari 2010 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.4. Op 18 juli 2012 dienen de verzoekende partijen een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.5. Op 3 februari 2016 wordt de in punt 1.4. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard door de gemachtigde. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de verzoekende partijen kennis nemen op 28 april 2016. De motieven van deze beslissing gaan als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 18.07.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

*B., Z. (... (...)) (R.R.:)
geboren te O. (...) op (...)1983
Y., A. (...) (R.R.: (...))
geboren te M. (...) op (...)1975*

*Y., N. (...)
geboren op (...) 2003
Y., O. (...)
geboren op (...)2006
en Y., R. (...)
geboren op (...)2010*

*nationaliteit: Algerije
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 04.12.2015 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.

*Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan B. Z. (...) te willen overhandigen.
[...]."*

1.6. Op 3 februari 2016 neemt de gemachtigde ten aanzien van de eerste verzoekende partij eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de eerste verzoekende partij kennis neemt op 28 april 2016. De motieven gaan als volgt:

"De heer
naam : Y.
voornaam : A. (...)
geboortedatum : (...)1975
geboorteplaats : M. (...)
nationaliteit : Algerije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort"

1.7. Op 3 februari 2016 neemt de gemachtigde ten aanzien van de tweede verzoekende partij eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de derde bestreden beslissing, waarvan de derde verzoekende partij kennis neemt op 28 april 2016. De motieven gaan als volgt:

"De mevrouw
naam : B.
voornaam : Z. (...)
geboortedatum : (...)1983
geboorteplaats : O. (...)
nationaliteit : Algerije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort"

1.8. Op 5 april 2016 wordt de in punt 1.3. vermelde aanvraag eveneens onontvankelijk verklaard door de gemachtigde.

1.9. Op 19 mei 2016 dienen de verzoekende partijen bij de Raad de thans voorliggende vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring in tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van 3 februari 2016, dit is de eerste bestreden beslissing.

1.10. Op 15 juni 2016 dienen de verzoekende partijen bij de Raad een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en beroep tot nietigverklaring in tegen de beslissing van 5 april 2016. Dit beroep is bij de Raad gekend onder het rolnummer 189 893.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

2.2. Artikel 6 van de wet van 2 december 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft, die op 1 maart 2016 in werking is getreden, bepaalt het volgende:

“Voor wat betreft de aanvragen om machtiging tot verblijf die opeenvolgend worden ingediend op grond van ofwel artikel 9bis ofwel artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, voor de datum van inwerkingtreding van deze wet, en die het voorwerp hebben uitgemaakt van weigeringsbeslissingen, waartegen meerdere beroepen werden ingediend voor de datum van inwerkingtreding van deze wet, zal enkel het laatst ingediende verzoekschrift worden behandeld. In dit geval wordt de verzoekende partij geacht afstand te doen van de eerder ingediende beroepen, tenzij zij haar belang aantoonst. De procedure van artikel 39/68-3, § 3, van de wet van 15 december 1980 is van toepassing.”

Artikel 39/68-3, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“[...] Indien een verzoekende partij een ontvankelijk verzoekschrift indient tegen een beslissing genomen op basis van artikel 9ter terwijl een beroep tegen een eerdere tegen hem getroffen beslissing op basis van artikel 9ter nog hangende is, oordeelt de Raad op grond van het laatst ingediende verzoekschrift. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van het eerder ingediende beroep, tenzij zij haar belang aantoonst. [...]”

2.3. Op 4 januari 2010 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 5 april 2016 verklaart de gemachtigde deze aanvraag onontvankelijk. Deze beslissing wordt bestreden met een schorsings- en annulatieberoep, dat werd ingediend op 15 juni 2016 (onder rolnummer 189 893).

Op 18 juli 2012 dienen de verzoekende partijen opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 3 februari 2016 verklaart de gemachtigde deze aanvraag onontvankelijk. Deze beslissing wordt bestreden met onderhavig beroep, ingediend op 19 mei 2016.

2.4. Met toepassing van artikel 39/68-3, §3, van de Vreemdelingenwet werd in de beschikking van 14 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2017, opgenomen dat de voorzitter van oordeel is dat artikel 39/68-3 van de Vreemdelingenwet van toepassing is. Ter terechtzitting wordt gesteld dat dit inhoudt dat de verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van het eerst ingediende beroep tegen de eerste bestreden beslissing, tenzij de verzoekende partijen hun belang hierbij alsnog zouden aantonen. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 7 december 2017 werd het volgende opgenomen: *“[...] Ook op dit punt gedragen de verzoekende partijen zich naar de wijsheid.”*

Door zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad, tonen de verzoekende partijen niet aan dat zij alsnog belang hebben bij de behandeling van het thans voorliggende beroep tegen de eerste bestreden beslissing. Zij verzetten zich derhalve niet tegen de vaststelling dat zij worden geacht afstand te doen van dit beroep.

3. Onderzoek van het beroep voor wat betreft de tweede en derde bestreden beslissing, de bevelen om het grondgebied te verlaten.

3.1. In wat kan worden beschouwd als een tweede middel, dat is gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, laten de verzoekende partijen het volgende gelden:

“Overwegende dat de bevelen om het grondgebied te verlaten die de bestreden beslissing vergezellen moeten worden beschouwd als accessoria ten aanzien van de hoofdbeslissing (wat de beslissing van onontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van het artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 is);

Dat de bijlage 13 zijn genomen op dezelfde datum als de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf en ook op dezelfde datum werden betekend, namelijk op 28 april 2016;

Dat in de mate waarin er een ernstig middel werd aangehaald ten aanzien van de hoofdbeslissing (cfr.supra), moet het accessorium, namelijk de bijlage 13, hetzelfde lot volgen als de hoofdbeslissing en moet deze eveneens uit het rechtsverkeer worden gehaald en worden vernietigd;

Dat daarnaast de bevelen om het grondgebied te verlaten het artikel 74/13 van de set van 15 december 1980 schenden dat bepaalt :

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dat gelet op de medische toestand van de eiseres, waaromtrent de bestreden bevelen niet zijn gemotiveerd en het ernstige middel aangehaald hierboven wat moet leiden tot de schorsing en nietigverklaring van de beslissing die de aanvraag 9ter onontvankelijk verklaart, moeten de bevelen om het grondgebied te verlaten ook worden geschorst en vernietigd omwille van schending van artikel 74/13 Vreemdelingenwet in combinatie met artikel 62 Vreemdelingenwet et artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, gelet op het complete gebrek aan motivering hieromtrent ;”

3.2. Aangezien de verzoekende partijen worden geacht afstand te hebben gedaan van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de eerste bestreden beslissing, dient niet te worden ingegaan op de door hen geopperde hypothese dat *“in de mate waarin er een ernstig middel werd aangehaald ten aanzien van de hoofdbeslissing (cfr.supra), moet het accessorium, namelijk de bijlage 13, hetzelfde lot volgen als de hoofdbeslissing en moet deze eveneens uit het rechtsverkeer worden gehaald en worden vernietigd.”*

3.3. Voorts kunnen de verzoekende partijen niet worden gevolgd waar zij voorhouden dat de bestreden bevelen een schending inhouden van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, juncto artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, omdat niet is gemotiveerd omtrent de medische situatie van de tweede verzoekende partij.

De thans bestreden bevelen werden gegeven nadat over de aanvraag van verzoekende partijen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet – in het kader waarvan zij alle elementen met betrekking tot de medische situatie in hoofd van tweede verzoekende partij hebben kunnen uiteenzetten – werd beschikt. In de beslissing die op 3 februari 2016 werd genomen naar aanleiding van de voormelde aanvraag werd een beoordeling verricht in functie van de gezondheidssituatie van de tweede verzoekende partij. De gemachtigde is tot de vaststelling gekomen dat de aanvraag van verzoekende partijen onontvankelijk dient te worden verklaard in toepassing van artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet. Zowel deze onontvankelijkheidsbeslissing als de bestreden bevelen werden samen aan de verzoekende partijen betekend.

Derhalve blijkt dat voor de afgifte van de bestreden bevelen, de gemachtigde rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van twee verzoekende partij conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Waar omtrent deze gezondheidstoestand werd gemotiveerd in de onontvankelijkheidsbeslissing van 3 februari 2016, tonen verzoekende partijen niet aan welk belang zij hebben bij het gegeven dat de motivering omtrent de medische situatie van de tweede verzoekende partij niet werd hernomen in de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Verzoekende partijen verwijzen opnieuw naar de medische toestand van de tweede verzoekende partij en benadrukken hierbij dat zij een ernstig middel hebben aangevoerd dat moet leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. De Raad herinnert eraan dat de verzoekende partijen worden geacht afstand te hebben gedaan van het beroep ingesteld tegen de eerste bestreden beslissing, waardoor het middel dat tegen deze beslissing wordt aangevoerd, niet wordt onderzocht.

De bestreden bevelen zijn gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet waarbij wordt vastgesteld dat verzoekende partijen in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van dezelfde wet vereiste documenten, namelijk niet in het bezit zijn van een geldig paspoort. De vaststellingen worden niet betwist.

Het tweede middel is niet dienstig.

4. Korte debatten voor wat betreft de tweede en de derde bestreden beslissingen

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden bevelen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de mate dat het beroep is gericht tegen de beslissing van 3 februari 2016 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Artikel 2

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen voor zover zij zijn gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten van 3 februari 2016 (bijlagen 13).

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES